

ESIPUHE
KIRJASEN „K. KAUTSKY. VENÄJÄN
VALLANKUMOUKSEN LIIKKEELLEPANEVAT
VOIMAT JA PERSPEKTIIVIT“ VENÄJÄNNÖKSEEN

Venäjäen eturivin työläiset ovat jo kauan tunteneet K. Kautskyn *omaksi* kirjailijakseen, joka ei ainoastaan osaa perustella ja selittää vallankumouksellisen marxilaisuuden teoreettista oppia, vaan myös soveltaa sitä asiantuntemuksella ja erittelemällä vakavasti tosiasiat Venäjän vallankumouksen mutkallisiin ja sekaviin kysymyksiin. Ja nyt, kun liberaalisten sätkyäijäin ja näiden tahallisten ja tahattomien säästäjien aatteeton suunsoitto nielee väliin miltei kokonaan sosialidemokraattien huomion, kun „parlamentti“-tekniikan pikkuseikat saattavat monilta varjoon proletaarisen luokkataistelun periaatteelliset kysymykset, kun alakuloinen mieliala saa tuon tuostakin valtaansa jopa kunnan ihmisetkin heikentäen heidän älyllisiä ja poliittisia kykyjään, — nyt Venäjän kaikille sosialidemokraateille on erittäin tärkeää kuunnella tarkkaavaisesti Kautskyn mielipidettä Venäjän vallankumouksen peruskysymyksistä. Eikä niinkään kuunnella Kautskyn mielipidettä kuin syventyä hänen kysymyksenasetteluunsa, — sillä Kautsky ei ole niin kevytmielinen, että jaarittelisi venäläisen taktiikan konkreettisista kysymyksistä, joita hän tuntee huonosti, eikä niin tietämätön Venäjän asioista, että rajoittuisi banaali-suuksiin tai muodikkaaimman huudahduksen epäkriittilliseen toistamiseen.

Kautsky vastaa kysymyksiin, jotka Plehanov on esittänyt useille ulkolaisille sosialisteille. Ja vastatessaan näihin kysymyksiin — oikeamminkin, valitessaan näistä epäviisaasti asetetuista kysymyksistä sen, mistä kaikkien maiden sosialistien kesken *voidaan* käydä asialle hyödyksi koituvaa keskustelua — Kautsky aloittaa vaatimattomasta varauk-

sesta. „*Venäläisten* tovereiden suhteen tunnen olevani *oppilaan* asemassa, kun on puhe Venäjän asioista”. Tämä vaatimattomuus ei ole mitään sosialidemokratian „kenraalin” teeskenneltyä vaatimattomuutta, „kenraalin”, joka aloittaa poroporvarillisista eleistä lopettaakseen johonkin bourbonin tempaukseen. Ei Kautsky on *todellakin* rajoittunut vastaamaan vain sellaisiin kysymyksiin, jotka tuntien hän voi *auttaa* Venäjän ajattelevia sosialidemokraatteja analysoimaan itsenäisesti konkreettisia tehtäviä ja päivän tunnuksia. Kautsky on kieltäytynyt olemasta kenraali, joka komentaa: oikeaan tai vasempaan! Hän on katsonut paremmaksi pysyä etäällä olevan, mutta sen sijaan vakavasti ajattelevan toverin asemassa, osoittaen, mitä tietä meidän tulee itse etsiä vastausta.

Plehanov tiedusteli Kautskylta ensinnäkin Venäjän vallankumouksen „yleistä luonnetta”: onko se porvarillinen vai sosialistinen? Toiseksi, mikä on sosialidemokratian suhde porvarilliseen demokratiaan. Kolmanneksi, onko sosialidemokraattisen puolueen tuettava oppositiopuolueita Duuman vaaleissa.

Nämä kysymykset on ensi näkemältä valittu hyvin „hienosti”. Mutta sananparsi ei suotta sano: „Ohuesta paikasta repeää”. Asianlaita on niin, että vähänkin näitä asioita tunteva ja tarkkaavainen ihminen huomaa heti hienon... *väärennyksen*. Se on väärennystä ensinnäkin siinä mielessä, että meillä on tässä pieni näyte metafysiikasta, jota vastaan Plehanov mielellään mahtipontisesti deklamoi, osaamatta karkottaa sitä omista, konkreettista historiaa koskevista päätelmistään. Toiseksi se on väärennystä siinä mielessä, että kyseltävä ahdistetaan tahallisesti yhteen pieneen ja kurjan ahtaaseen soppeen. Vain siinä tapauksessa, jos ollaan aivan, sanoisimmeko neitseellisen naiiveja politiikan kysymyksissä, voidaan olla huomaamatta sitä, miten Plehanov tahallaan alkaa kaukaa, kevyesti sysien kyseltävää puolustelemaan... blokkeja kadettien kanssa!

Kun vähän yksinkertaista keskustelukumppania sysätään puolustelemaan jonkin tietyn puolueen kanssa tehtäviä blokkeja eikä mainita tuon puolueen nimeä; — kun puhutaan vallankumouksellisesta liikkeestä eikä tehdä eroa vallankumouksellisen ja oppositiossa olevan porvarillisen demokratian välillä; — kun vihjataan siihen, että porvaristo „taistelee” *omalla tavallaan*, s.o. toisin kuin proletariaatti,

eikä sanota suoraan ja selvästi, missä tuo ero todellisuudessa on; — kun keskustelukumppania pyydystetään kuin naakanpoikasta käyttämällä syöttinä Amsterdamin päätöslauselmaa, jolla *peitetään* ulkomaalaiselta Venäjän sosialidemokratian kiistakysymysten todellinen sisältö; — kun konkreettiset väittämät, jotka koskevat tiettyä taktiikkaa tietyssä tapauksessa sekä suhtaantumista porvarillisen demokratian erilaisiin puolueisiin, johdetaan yleisestä *fraasista*, vallankumouksen „yleisluonteesta”, sen sijaan, että johdettaisiin tämä „Venäjän vallankumouksen yleisluonne” niiden konkreettisten tietojen tarkasta erittelystä, jotka koskevat eri luokkien etuja ja asemaa Venäjän vallankumouksessa, — niin eikö se ole väärentämistä? eikö se ole Marxin dialektisen materialismin ilmeistä pilkkaamista?

Joko jaa tai ei, kaikki muu on pahasta! Joko porvarillinen tai sosialistinen vallankumous, muun voi „johtaa” perus-„ratkaisusta” tavallisten syllogismien avulla!

Kautskyn valtava ansio on se, että vastatessaan tällaisiin kysymyksiin hän käsitti heti asian olemuksen ja jo itse kysymysten sanamuotoon sisältyvän virheen olemuksen. *Oleellisesti* Kautsky vastasi Plehanovin kysymyksiin *siten*, että *hylkäsi* Plehanovin kysymyksenasettelun! Kautsky vastasi Plehanoville *siten*, että *oikaisi* Plehanovin kysymyksenasettelua. Kautskyn antama Plehanovin kysymyksenasettelun arvostelu muodostui samalla sitä murhaavamaksi, mitä helläkätisemmin ja varovaisemmin hän oikoi kyselyn alkuunpanijaa. „Teemme hyvin”, kirjoittaa Kautsky, „jos omaksumme sen ajatuksen, että edessämme on aivan uusi tilanne ja uudet probleemit, joihin yksikään vanha kaava ei ole sovellettavissa”.

Tuo on osuva isku Plehanovin kysymykselle — onko vallankumouksemme yleisen luonteensa puolesta porvarillinen vai sosialistinen? Tuo on vanha kaava, sanoo Kautsky. Kysymystä ei saa asettaa noin, se ei ole marxilaista. Venäjän vallankumous ei ole porvarillinen, sillä porvaristo ei kuulu Venäjän nykyisen vallankumousliikkeen liikkeellepaneviin voimiin. Eikä Venäjän vallankumous ole sosialistinenkaan, sillä se ei *millään muotoa* voi johtaa proletariaatin *yksinomaiseen* herruuteen eli diktatuuriin. Sosialidemokratia voi voittaa Venäjän vallankumouksessa ja sen *pitää* pyrkiä siihen. Mutta nykyisen vallankumouksen voittona ei voi olla yksinomaan proletariaatin voitto

ilman muiden luokkien apua. Entä mikä luokka, nykyisen vallankumouksen objektiivisten ehtojen vaikutuksesta, on proletariaatin liittolainen? *Talonpoikaisto*: „luja etujen yhteisyys koko vallankumoustaistelun ajan on olemassa vain proletariaatin ja talonpoikaiston välillä”.

Kaikki nämä Kautskyn väittämät vahvistavat mitä loistavimmin Venäjän sosialidemokratian vallankumouksellisen siiven taktiikan, s.o. bolshevikkien taktiikan. Ja tämä vahvistus on sitäkin arvokkaampi siksi, että Kautsky, jättäen syrjään konkreettiset ja käytännölliset kysymykset, on keskittänyt koko huomionsa vallankumouksessamme noudatettavan sosialistisen taktiikan *yleisten perusteiden* systemaattiseen esitykseen. Hän osoitti, että Plehanovin banaalilla ajattelutavalla: „vallankumous on porvarillinen — pitää tukea porvaristoa” ei ole mitään yhteistä marxilaisuuden kanssa. Näin ollen hän on tunnustanut meikäläisen sosialidemokraattisen opportunistin, s.o. menshevismen, perusvirheen, jota vastaan bolshevikit ovat taistelleet jo vuoden 1905 alusta lähtien.

Edelleen, Kautsky, joka ei lähtenyt yleisistä fraaseista, vaan tiettyjen luokkien aseman ja etujen erittelystä, vahvisti analyysillaan sen johtopäätöksen, jota meikäläiset kadettien säestäjät ovat pitäneet „tahdittomana”, nimittäin: että porvaristo pelkää Venäjällä enemmän vallankumousta kuin taantumusta, että se vihaa absolutismia siksi, kun tämä on synnyttänyt vallankumouksen, että se haluaa poliittista vapautta lopettaakseen vallankumouksen. Verratkaa tätä siihen naiiviuteen, jolla Plehanovimme luottaa kadettiin samaistaen huomaamatta kysymyksissään toisaalta opposition taistelun vanhaa järjestystä vastaan ja toisaalta taistelun niitä yrityksiä vastaan, joita hallitus tekee nujertaakseen vallankumouksellisen liikkeen! Erotukseksi menshevikkien kaavamaisesta kannasta „porvarilliseen demokratiaan” nähden Kautsky osoitti tuon demokratian vallankumoukselliset sekä ei-vallankumoukselliset ainekset, osoitti liberalismiin vararikkoutumisen, sen, että liberaalit väistämättömästi kääntyvät sitä nopeammin oikealle, mitä itsenäisemmäksi ja tietoisemmäksi käy talonpoikaisto. Porvarillisen vallankumouksen suorittavat proletariaatti ja talonpoikaisto porvariston horjuvaisuudesta huolimatta, — Kautsky on vahvistanut täydellisesti tämän bolshevistisen taktiikan perusväitteen.

Kautsky osoittaa, että vallankumouksen kulussa voiton voi hyvinkin saada sosialidemokraattinen puolue ja että tämän puolueen pitää juurruttaa kannattajiinsa voitonvarmuutta. Kautskyn johtopäätös torjuu taaskin täydelleen sen pelon, jota sosialidemokratian voitto kyseisessä vallankumouksessa herättää menshevikeissä. Plehanovin naurettavat pinnistykset vallankumouksemme tehtävien „mukauttamiseksi” „Amsterdamin päätöslauselmaa vastaaviksi” ovat erittäin koomillisia Kautskyn yksinkertaisen ja selvän väittämän rinnalla: „ei voida taistella menestyksellisesti, jos etukäteen kieltäydytään voitosta”.

Vieläkin havainnollisemmin tulee näkyviin perinpohjainen ero Kautskyn ja nykyisten opportunistiemme johtajan Plehanovin *metodien* välillä, kun luemme ensin mainitulta: jos luullaan, että „kaikkien niiden luokkien ja puolueiden, jotka pyrkivät poliittiseen vapauteen, on sen saavuttamiseksi ilman muuta toimittava yhdessä”, niin se merkitsee, että „pidetään silmällä vain tapahtumassa olevan poliittista pintapuolta”. Tuo kuulostaa siltä kuin Kautsky tarkoittaisi suoranaisesti sitä liberaalien puolelle karanneiden sosialidemokraattien sakkia, herroja Portugaloveja, Prokopovitsheja, Kuskoveja, Bogutsharskeja, Izgojeveja, Strujeja y.m., jotka tekevätkin juuri Kautskyn osoittaman virheen (taluttaen samalla perässään Plehanovia). Se seikka, että Kautsky ei tunne näiden herrojen sepustuksia, vain voimistaa hänen *teoreettisen* johtopäätöksensä merkitystä.

On turhaa mainitakin Kautskyn olevan *täydellisesti* samaa mieltä *kaikista* niistä Venäjän sosialidemokraattien perusväittämistä, että talonpoikaissiike on luonteeltaan *epäsosialistista* ja että sosialismin syntyminen talonpoikaisesta pientuotannosta on mahdotonta j.n.e. Sosialistivallankumouksellisten, jotka mielellään vakuuttelevat, että he „myös ovat samaa mieltä Marxin kanssa”, on varsin opettavaista miettiä näitä Kautskyn sanoja.

Lopuksi muutama sana „auktoriteeteista”. Marxilaiset eivät voi olla tavanomaisella intelligenttiradikaalin ja hänen muka vallankumouksellisen abstraktionsa kannalla: „ei mitään auktoriteetteja”.

Ei. Työväenluokka, joka koko maailmassa käy vaikeaa ja sitkeää taistelua täydellisen vapautuksen puolesta, tarvitsee auktoriteetteja,— mutta tietysti vain siinä mielessä

kuin nuorille työläisille on tarpeen sortoa ja riistoa vastaan taistelleiden vanhojen *sotureiden* kokemus, sotureiden, jotka ovat käyneet monta lakkotaistelua ja osallistuneet useihin vallankumouksiin ja jotka ovat vallankumouksellisten perinteiden ja laajan poliittisen näköpiirin viisastuttamia. Joka maan proletaareille on tarpeen proletariaatin yleismaailmallisen taistelun auktoriteetti. Maailman sosialidemokratian teoreetikkojen auktoriteettia me tarvitsemme selvittääksemme puolueemme ohjelmaa ja taktiikkaa. Mutta tällä auktoriteetilla ei tietenkään ole mitään yhteistä porvarillisen tieteen ja poliisipolitiikan virallisten auktoriteettien kanssa. Tämä auktoriteetti on auktoriteettia, jonka antaa monipuolisempi taistelu samoissa yleismaailmallisen sosialistisen armeijan riveissä. Yhtä tärkeätä kuin se on taistelujain näköpiirin laajentamiseksi, yhtä sallimatonta olisi työväenpuolueessa pyrkiä ratkaisemaan lähimmän politiikan käytännöllisiä ja konkreettisia kysymyksiä sivustakäsin, etäältä. Suurimpana auktoriteettina kaikissa tällaisissa kysymyksissä on aina oleva joka maan edistyneimpien tietoisten, välitöntä taistelua käyvien työläisten kollektiivisuus.

Tällainen on katsomuksemme sekä Kautskyn että Plehanovin mielipiteiden auktoriteettisuudesta. Viimeksi mainitun teoreettiset työt — pääasiassa narodnikkien ja opportunistien arvostelu — jäävät koko Venäjän sosialidemokratian pysyväksi aikaansaannokseksi, eikä mikään „ryhmäkuntalaisuus” voi sokaista niin pahasti miestä, jolla on vähänkin „fyysillistä järjen voimaa”, että hän unohtaa tai kieltää näiden aikaansaannosten tärkeyden. Mutta Venäjän sosialidemokraattien poliittisena johtajana Venäjän porvarillisessa vallankumouksessa ja taktiikkona Plehanov on osoittanut olevansa kaiken arvostelun alapuolella. Tällä alalla hän on osoittanut sellaista opportunistia, joka on aiheuttanut Venäjän sosialidemokraattisille työläisille vahinkoa sata kertaa enemmän kuin Bernsteinin opportunisti saksalaisille. Ja meidän on käytävä mitä armottominta sotaa tuota Plehanovin kadettimaista politiikkaa vastaan, Plehanovin, joka on palannut hänen itsensä vuosina 1899—1900 sosialidemokraattisesta puolueesta karkottamien herrojen Prokopovitshien ja kumpp. syliin.

Sen, että tämä Plehanovin taktillinen opportunismi on marxilaisen metodin perusteiden täydellistä kieltämistä, todistaa parhaiten tutustuminen Kautskyn *ajatusten kulkuun* lukijalle tarjotussa artikkelissa.

Kirjoitettu joulukuussa 1906

*Julkaistu v. 1907 kirjasessa:
K. Kautsky, „Venäjän vallankumouksen
liikeellepanevat voimat
ja perspektiivit”,
kust. „Novaja Epoha”*

*Julkaistaan kirjasen
tekstin mukaan*
